

nævnet på den ene side, og det har vi ikke på familiesammenføringsområdet, og jeg synes, det fungerer fint, som det er i dag.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det er om skøn. Jeg synes, det er dejligt, når lokalbefolkningen tager en sag op, eller når en sag kommer i pressen, så er ministeriet god til at give nogle dispensationer en gang imellem. Det er jeg vældig glad for. Hvad med alle de mennesker, som ikke har adgang til pressen, eller som ikke har etableret en vennekreds i lokalområdet? Hvad med de mennesker? Har de ikke også brug for, at deres sag bliver nævnt eller behandlet eller i hvert fald havner på ministerens bord, så man kan se, om der kan laves et andet skøn på det?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg mener, der er en god forklaring på, hvorfor de sager, der er i pressen, nogle gange bliver ændret i afgørelsen. Det er jo, fordi det er vanskelige sager. Det er derfor, de er interessante at skrive om, og det er også derfor, de kan være svære at behandle. Det er jo ikke nødvendigvis, fordi pressen skriver om dem, for der er jo ofte allerede anket, når pressen skriver om dem, og det er inde i en sagsbehandling, hvor man sidder og behandler, så det behøver jo ikke nødvendigvis at være, fordi pressen har skrevet om det; det kan jo faktisk være, fordi det nu er ved at blive behandlet af anden instans, at afgørelsen bliver ændret.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så er der ikke flere korte bemærkninger, så vi siger tak til fru Henriette Kjær. Den næste ordfører er hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Tillad mig at kommentere regeringens redegørelse med et par eksempler på virkningen af de regler, som ministeren altså synes at forsvare med stolthed:

Mette er i dag 23 år. Sammen med sin malaysiske ægtefælle har hun et barn. Parret kunne ikke få familiesammenføring i Danmark, idet Mette er under 24 år. Udlændingestyrelsen mente, at Mette og hendes mand bare kunne bo i Malaysia, indtil Mette blev gammel nok. Men hvis den lille familie flyttede til Malaysia, ville Mette ikke kunne færdiggøre sit studium på Kø-

benhavns Universitet. Familien ville nemlig skulle bo i Malaysia, indtil Mette blev 28 år, fordi – ja, det er altså en smule indviklet – hun ville miste tilknytningen til Danmark ved at flytte til sin mands hjemland. Først når hun er fyldt 28 år, kan hun være sikker på at kunne komme hjem til Danmark sammen med sin familie, hvis hun opfylder alle de andre krav. Mette skulle altså vælge mellem at bo sammen med sit barns far eller gøre uddannelsen færdig. Familien valgte som så mange andre at flytte til Malmø, og nu pendler hun frem og tilbage. Studierne gøres færdige, men hendes ægtefælle og barnet slås med at lære svensk frem for at lære dansk.

Kl. 12.15

Det er bare et konkret eksempel på, at Danmark bryder internationale konventioner. 24-års-reglen sammenholdt med tilknytningskravet fører til en krænkelse af menneskerettighederne, konkluderer Institut for Menneskerettigheder. Der er ikke noget at komme efter, svarer regeringen uden at foretage en konkret proportionalitetsafvejning: Er der sammenhæng mellem mål og midler?

Vi kan også tage et andet eksempel: Camal Kanat, som er 47 år gammel og oprindelig fra Tyrkiet, har siden 1976 haft permanent opholdstilladelse i Danmark og har arbejdet og betalt skat til den danske stat. Han driver en kebabrestaurant i Aalborg, hans revisor skriver endda, at det er en af de bedste, og at indtjeningen er pænt stigende. I 1999 blev Camal dansk statsborger. I dag er han gift med Sengul. Sammen har de en søn på 11 måneder. De har fået afslag på familiesammenføring, fordi familien ikke har tilstrækkelig tilknytning til Danmark, og det på trods af, at Camal har boet, arbejdet og betalt skat her i snart 30 år. Først når Camal har været dansk statsborger i 28 år, kan han være sikker på at få Sengul til Danmark; til den tid er hans søn 23 år.

Er det rimeligt? Er det retfærdigt? Er der en saglig begrundelse for at forskelsbehandle Camal i forhold til andre danske statsborgere? Nej, siger Institut for Menneskerettigheder, reglen om, at man skal have været dansk statsborger i 28 år eller have opholdt sig her i landet uafbrudt i 28 år, fører til en diskrimination mellem statsborgere på baggrund af deres etniske oprindelse. det fremgår jo også klart af baggrundsmaterialet for lovgivningen omkring 28-års-reglen, at målet er at redde etniske danskere, der ellers ville få problemer med tilknytningskravet.